

FOTÁ~K - 106

Pondělí, 14. prosinec 2015

Vypadalo to nevinně. Mám jsem si vyzvednout v nedalekém městě nějakou zásilku. Plán byl jednoduchý. Naložím dítě do auta, zajedu si pro zásilku a přijedu domů. Klídek. Pohoda. Tak jsme vyrazili. Cesta trvá po rychlostní silnici zhruba dvacet minut plus popojíždění po městě v závislosti na aktuální dopravní situaci.

Já za volantem, řídím z autosaedice. Byl to takový náročný; společný road trip. Hned za první zatáčkou řídím oznámil, že má nudli. Jen tak to prohodil. Neshledal jsem na nudli nic tak závažného, kvůli němu bych musel zastavit. Byli jsme ještě ve městě, takže tady by to šlo, ale nebylo třeba. Oznámil jsem mladému, že jsem ať si utáhne nudli do rukávu a dá pokoj. Asi za minutu se zezadu ozvalo: "Já mám pinavej jukáv". "No to je jasný, když sis do něj utáhne nudli", pokrčil jsem rameny a pokračoval v jízdě. To už jsem najížděl na rychlostní silnici, kde nikde zastavit. "Já mám pinavej jukáv. Musím si sundat bundu", pravil řídící hned, jak jsme vjeli na rychlostní silnici. Naše se začal v autosaedice svíjet a snažil se sundat si bundu. Okřikl jsem ho, že bundu si nebude sundávat, jeli sedaedice a to tak úplně není možné. Z mého okřiknutí si nic nedělal, jenom opakoval, že si sundává bundu a že mu nejde. Chvilku se tam vzadu svíjel a pak začal řídít, že prý nic nevidí. Podíval jsem se na něho do zprávného zrcátka a zjistil, že má bundu přetaženou přes hlavu. "Tak to máš blbý. Tady nemáš zastavit". Pronikavý jsem malý udělal z krátké jízdy příjemnou zážitost. Náhle křik utichnul. Napadlo mě, že se konečně tou bundou uškrtnul; jsem se ohlédl dozadu, abych vyhodnotil situaci. Situace byla taková, že si bundu opřel a stáhnul a v kapse objevil mé dávno ztracené a několikrát obřezané klíče. "Hele tati, mám klíče". Zářil radostí a cinkal s nimi směrem na mě. Jeho rozjařenost však netrvalo dlouho, neboť během chvilky usoudil, že těch klíčů je moc a nutně potřebuje, aby z toho kroužku nějaké sundal, aby jich měl málo. To však nebylo možné, neboť jsem stále řídil. "Ale já chci málo klíčů", rozčiloval se vzadu. "Teď nemáš, teď řídím", pravil jsem a vnovel se řídění. Za pár vteřin dostal klíče a do zátylku. Vzteklý řídící je po mě mršnil s dovětkem, že nemá rád tátu a chce mámu. "Máma je v práci", oznámil jsem mu ji více než mírně rozladěně. "Já chci klíče", zkusil to na mě. "Nemáš jsi je po mě házet", začal řídít a dožadovat se mámy. "Máma je v práci, několikrát to to budu říkat?" Už jsem na toho nezávěrně zvyklý; hlas. "Mám nudli", změnil řídící náhle téma. Opřel jsem mu poradil, ať si ji utáhne do rukávu. Poté jsem se opřel zezadu dozadu informaci, že má špinavý rukáv a ano, následovalo sundávání bundy a jsem, že to nejde. To už jsem začal mít nervy na pochodu. Svým způsobem mám řídící špinavý, že tu nebylo kde zastavit, jinak bych zastavil vynadal ho z auta a odjel, ať ho tu vychová vládce nebo silniční policie. V tu chvíli mi to bylo jedno. Atmosféra začala být nesnesitelná, když tu se stal malý zázrak. Vedle sedačky leželo dětské leoporelo. Poslední dobou se stává, že ráno přibytá a v autě nacházím dětské předměty. Mám teorii, že mi je zde záměrně umisťuje skáňák Světlík. Doposud skáňák Světlík v jinou umisťoval dětské předměty typu kousky lega s hranami ostrými jak prase pod holý chodidlo, když jsem šel v noci po tmě na záchod. Tentokrát však skáňák Světlík udělal dobrý skutek. Podal jsem řídící leoporelo, ať si je. Řídící ho se zaujetím přebíral a začal ho rozkládat. Během chvilky začal otevírat okénko. Ten malý světlík dosáhne nožičkou vzadu na páčku a naučil se otevírat okno. "Okamžitě zavři to nebo nastydneš!" "Nezavřu", odvětil s úsměvem poberta a vystrčil leoporelo z otevřeného okénka. To se celé rozešlo a vlálo za námi. V autě, za kterým vlaje dětské leoporelo jsem ještě nešel a u kolemjedoucích aut jsme sklidili celkem úspěch. Dokonce si nás i někdo fotil. Stalo se, co se stát muselo. Řídící leoporelo neudělal, takže odlétlo. Řídící křikl a křikl, že chce klíče. To už jsem vyhlížel nějaký hezký strom u silnice, do kterého to v plápnám a bude pokoj. "Já chci mámu. Kde je máma?" ptal se řídící, zatímco se zalykal lítostí nad absencí svých klíčů, které po mě chtěl beztak určitě znovu hodit. "V práci je", uzavřel jsem diskusi a sešlápl plyn, co to šlo, abychom už byli ve městě. "Já mám nudli!" "Tak si jí utáhni do rukávu", už jsem to nebohé dítě regulérně seřadil. Samozřejmě, že se mladému pánovi nelíbil můj tón, takže začal řídít. "Já nemám rád tátu. Já chci mámu. Kde je máma?" tázal se. S velkým sebezapřením jsem spolknul vtu, že máma je v práci a už na něho nereagoval. "Já nemám botičky". Ha, to byla novinka. Řídící si sundal boty. Otevřené okénko a absence bot slibovala minimálně angínu. Navíc jsem zjistil, že mladý nemá špičku. Pravděpodobně ji vyhodil z okna. Bezva. Jakmile jsme sjeli z rychlostní silnice ihned jsem zastavil a šel dozadu sjednat požadavek. Dal jsem mladému botičky, dal mu klíče. Zavřel okno, vzetl urval klíče a otevírá okno, aby ho už nemohl otevřít, otočil auto a jel domů. Na zásilku kašlu. Ať se s ní udává. Já na tohle nemám. Za to mi to nestojí. Hned jak jsme najeli na rychlostní silnici a jeli směrem domů, ozvalo se zezadu: "Já mám nudli", a přistály mi na hlavě klíče. DOMINIK LANDSMAN <http://fotruf-denik.blog.cz/> (pokračování co nejdříve)